

Легенда

о онова време цезарь Августъ заповѣда всѣки да се запише въ града, отъ който е родътъ му, та да се преброи населението.

И настана небивало оживление по цѣлата Римска империя.

Дори предъ портицитѣ на малкитѣ градове въ Иудея зазвѣниха безкрайни кervани отъ мулета, коне, бързоходи камили. Мжже, жени, деца препълваха каменнитѣ улици. До зори отъ кръчмитѣ се разнасяха пѣсни, викоуе, звуци на арфи и удари на тимпани.

Една вечеръ по пѣтя отъ Назаретъ за Витлеемъ изостана чудна двойка. Прегърбенъ старецъ въ дългъ хитонъ и съ патерица въ ржце водѣше слабо муленце, на което яздѣше жубава девойка.

Припадаше влажна, зимна нощъ. Мъглата лазѣше и се сгжстываше.

Девойката духаше на ржцетѣ си, ала и старецътъ и муленцето не можеха да вървятъ побързо. Въ града се изкачиха твърде късно и напраздно чукаха по вратитѣ. Дори оборитѣ бѣха препълнени съ хора.

Една добра жена се смили надъ тѣхъ, изнесе парчета борина и ги напжти за пещерата подъ хълма. Тамъ бѣха затваряни стада. Старецътъ прибра огризкитѣ отъ сламата, застла ги съ малко килимче, донесе бохчичка съ дрипи и хлѣбъ и укрепи запалената борина.

— Ей сега ще напалъ огнь, — каза кротко той и потъна въ мрака.

Ала всичко около пещерата бѣше обрано. Старецътъ дигахе димещата борина, оглежда-